

Bondedrengens erindringer fra 1920erne til 2007

fortalt af Poul Christensen

Historien om Syv, Syv Holme og Gl.Viby, som jeg har oplevet og fået fortalt af de ældre folk på egnen får nok nogle til at tænke på Viby som by, i 1936 og frem.

Det er en historie som jeg har oplevet den og hørt den i byen. Jeg har altid husket godt med lidt ordblindhed som har skærpet min hukommelse. Mine årstal og datoer er ikke slået efter, derfor kan de opfattes som en husesfejl. Men jeg gør mit bedste for at huske rigtig, så der på placerer jeg mine erindringer.

Bondedrengens erindringer fra 1920erne til 2007

Da jeg blev født i 1927, var der ikke vej til Viby over Damgården, men det blev der hurtigt rådet bod på. Allerede det samme år blev vejen lavet fra Syv Holme over Ramsø-magle Mose og op til jernbanen forbi Damgården, og der blev bygget en viadukt under banen med påskrift 1927.

Det var en stor gevinst, især for Damgården som ellers tidligere havde, måtte køre over banen op ad Bodbjerggårds markvej, igennem Gl.Viby langs åen til Viby dal, forbi smeden og ad Elmevej op over banen ved Viby Kro, det var en rejse på ca. 3 km. Nu havde de kun ca. en ½ km. langs banen, tillige med at det var god grusvej. Nu lå gården til of-fentlig vej lige ned til stationsbyen, hvor den ellers lå i en afkrog, det var et stort ryk ind i fremtiden.

For mig som boede på Syv Holme, var det mindst lige så godt, vi skulle ellers køre op til Pederslyst over Syv Holme, og videre til Øster Syv og Kirke Syv over Favrbjerg huse til Viby mølle, forbi Vibygård gennem Gl.Viby langs med åen, ned forbi smeden og op af Elmevej over banen. Nu kunne vi køre gennem Dalen af Tofthøjvej, hvilket var noget lettere, for da vejen kom forbi Damgården kunne vi køre til Viby på under en ½ time i hestevogn.

Den gamle vej over Syv og Gl.Viby tog ca. 2 timer, og så var den meget bedre anlagt med grus. Den anden vej var der tit mange skærver, som de arbejdsløse sad langs med vejen og slog, ja slog. De sad med en ring på en flad sten og med en håndstenhammer, slog stenene i små stykker (skærver). Det var et slemt arbejde, men de skulle jo have til det daglige brød. Det var ikke sjældent, at der satte sig en lille stenflis fast under huden, mange blev siddende deres liv ud, det lignede næsten tatoveringspletter. Før banen kom til Viby, var Viby en markvej ca. der hvor Søndergade ligger nu med en 4-6 gårde og ca. samme antal huse. Det var

Langt ude på landet, medens Gl.Viby, Syv og Syv Holme var den store toneangivende fakta, det var der, de mange folk boede, mange arbejdede på Vibygård. Dengang havde man ca. 12-14 spand heste på Vibygård, det vil sige ca. 25-30 heste, det så flot ud, når de rykkede ud i marken, ja det var.

Jeg så dem f.eks. i høsten, når ca. 8-10 selvbindere kom på række over en bygmark på ca. 40 td. land, bagefter dem kom konerne, børnene og de gamle mænd. De stillede negene i hove på en trave, det vil sige 20 stk. De skulle stå i lige rækker, det var noget at kigge på for en lille dreng. På et tidspunkt kom der kaffe i marken, og alle satte sig på hvert sit neg, jeg stod og kiggede på dem, men det holdt jeg hurtig op med, for sådan en bitte knægt skulle der laves fis med. Det huede mig ikke, så jeg stak hjemad det bedste jeg havde lært, men så mødte jeg godsejeren. "Har du travlt?" "Nej, men de er efter mig". "Kom du bare, så tit du har lyst til det", og det gjorde jeg så på vej hjem fra skole.

Tænk engang at se 12 spand heste pløje en græsmark, det var et syn som man aldrig får at se mere. Der var noget storslået ved sådan en stor gård, når man kom fra et husmandssted på 9 tdl. Jeg har oplevet at se ca. 100 malkekøer på en græsmark, som blev malket med hånden af en halv snes gamle malkekoner, enten det så regnede eller solen skinnede. Samtidig kørte en vogn og vandede køerne, medens en anden gav dem kraftfoder. Sådan en morgenstund kom jeg ved 7 tiden og kikkede på det og fik en lille snak med dem, jeg havde jo fået lov af godsejeren.

Men jeg skulle passe på tiden, dengang havde man jo ikke ur på. Jeg skulle møde i skolen kl. 8, men det skete, at tiden smuttede, og det første kvarter af timen var smuttet. Jeg fortalte, hvad jeg havde oplevet. Så sagde de, at i skolen skulle der mødes til tiden. Det prøvede jeg på at holde, men der skete så meget på sådan en skolevej, det skulle jo undersøges eller bare ses på. Jeg var gode venner med alle

hundene, men på Møllegården havde de 5 gæs og en gase. Dem var jeg lidt bange for, de bed mig i rumpen eller hvor de kunne få fat, men så sagde Marius Vejmand, som holdt skolestien, så den var god at gå på, så sagde han: "Du Poul, du skal ta' gasen om halsen og svinge den rundt nogle gange, så bider den ikke dig mere." Jeg tog mod til mig, og ved du hvad, den gase gik langt uden om mig, og gæssene fulgte med, så det virkede efter hensigten.

Der var meget at se på landet, alene det, at der ved hver hus og gård var en hønseflok i alle farver, og høns er meget sjove. Kom man kørende, skulle de altid over vejen, det kunne give nogle dramatiske møder med flagrende høns, der nåede at komme over.

Dengang var vandet rent i bækkene, hvis man var heldig kunne man fange krebs i brinken på vandløbet, men de blev væk i takt med at vandløbet blev forurennet, sammen med andre fisk.

Men det jeg ville fortælle om var alle de mange huse, små husmandsbrug, hvor mange af dem hørte under Vibygård, og dem fik godsejeren lyst til at få revet ned. Men kunne man uden videre det? Men lod man bare være med at vedligeholde dem, så faldt de ganske langsomt ned, og nu er de væk, og lagt ind under Vibygård. Det er her, jeg vil fortælle om fortiden, som jeg så og huskede den. Der var vej fra Syv Holme over Vibygårds marker, og der var en skolesti, som løb ved siden af vejen med en bro over jernbanen. I gamle dage kørte man den vej, når man skulle til Viby eller Gl.Viby, hvilken var den store by med 2 købmænd og gartneri som tilhørte Vibygård. Der fandtes ikke noget andet gartneri, så der hentede man kål og porreplanter samt blomster hos Gartner Rasmussen.

Det var spændende at komme og se gartneriet. Jeg havde seddel med, hvor der f.eks. stod 25 hvidkål 25 rosenkål 10 rødkål og 200 porreplanter. De blev taget op i mistbænken.

"Det bliver lige 3 kr." sagde gartneren. Jeg glemte, at der også var 25 grønkål, men så var der også grønsager til hele vinteren. Det kom i spånkurven, men der kunne endnu være lidt, så jeg spurgte hvad den isbegonie kostede, jeg vilde gerne købe en til min mor. "Den får du med i handelen, kan du hilse hjemme".

Men nu skal vi se på husene på min skolevej. Vi begynder med Møllegården, den har haft en mølle på Holmebakken, det var lidt før min tid, jeg tror den brændte, men nu har de en vindmotor, som kan trække kværn eller et lille tærskværk, når det blæser nok, det var spændende med den vindmotor.

Efter Møllegården kom bedstemors hus med et lille jordlod på 2-3 td. land, det hørte vist under Møllegården. Det lå på højre hånd, når jeg gik mod skolen i Gl. Viby. På venstre hånd lå det grå hus på 7-8 td. land, der boede den gang Aksel og Stine Larsen, som senere købte en gård i Ramsø-magle. Når jeg går videre, har jeg på højre hånd Tjære-paphuset, der havde været 3-4 td. Land. Der boede 2 familier, men senere var der kun en familie med mange børn, 5-6-stk. Der var ikke særlig varmt i huset, idet de manglede brændsel. Hvad gjorde man så ?, Man boede i den ene lejlighed og savede spær og loftsbrædder ned i den anden, og brændte det i kakkelovnen, Det kunne huset ikke holde til, på et tidspunkt blev folkene smidt ud, og huset revet ned, og jorden kom under Vibygård.

Videre af vejen lå der til venstre 2 små steder på 2-3 td. land, de forfaldt også, og pludselig en dag var der pløjemark, så var den æra slut. På højre side ved banebroen lå endnu et lille husmandssted på 3-4 td., land, som led samme skæbne, først forfaldt det, og hurtigt derefter blev det revet ned, så var der også pløjemark.

Til venstre for banebroen lå banehuset med 2 lejligheder, det fik lov at ligge mange år, det var jo DSB's, men til sidst måtte det også ned sammen med et, som lå i Kirke Syv, "Kanonen".

Hvad navnet hentyder til, ved jeg ikke, men nu blev de 2 lejligheder revet ned. Vi slap ved Syv Holme. Vest for broen på højre side, lå et lille flot sted, en rigtig idyl. Jeg tror, der var 7-8-td. Land. Der boede Jens Nielsen. Det holdt længe, men så døde manden, og væk var huset. Vibygård førte den brændte jords politik.

Blæsenborg oppe ved Gl. Viby havde 2 lejligheder, det var ellers et pænt hus med store træer. Forbi Blæsenborg gik skole- og kirkesti, som kom ud ved smeden En skønne dag var Blæsenborg også revet ned og skole- og kirkesti var pløjet op, vejen ud over Syv Holme og skolestien pløjet op. Da begyndte folk at gøre vrøvl, men for sent, Vibygård have fået det, den ønskede. Da vejen var væk, rev de banebroen ned, nu er det hele historie, om få år kan ingen huske det.

Og videre: Gartneriet på Vibygård er jævnet med jorden, det lange hus ved købmanden er også væk, men Vibygård havde endnu 3 huse ved Favrbjerg med nogle få td. land, de lå der som en enklave, der gjorde det rart at gå op til Syv by, der var ligesom en vis hygge med de 2 lave stråttækte længer lige ud til vejen, en rigtig idyl.

Under anden verdenskrig, blev de brugt til tørvelager så fattige i kommunen kunne få deres tørv der fra. De blev målt op i sække, som blev kørt ud til de forskellige mennesker, som havde behov. Det var jo ikke nemt at få brændsel under krigen, så alt blev taget i betragtning. Hvis man var heldig kunne man få 2 rm. skovbrænde, som kunne være meget tyndt, helt ned til en tommelfingers tykkelse. Man sagde for spøg, at man skulle passe på at ikke skaden fløj med det til at bygge rede af.

Tørvelageret i Favrbjerg kom mest fra Damgårdsmosen, kaldet Ramsømagle Mose. Det var gode tørv. Som dreng var jeg med til at vende tørvene, så de kunne tørre, og siden røjlede jeg dem i små stakke i bæltehøjde. På den måde kunne de tørre, så de kunne køres på lageret i Favrbjerg, eller på Viby Skole, hvor de kom i kælderen.

I Favrbjerg blev de læsset ind gennem taget på huset. Man

havde taget loftet af, så kunne de selv fordele sig over stuehuset og stalden. Det blev fyldt helt op, og til sidst lagde man en presenning over hullet i taget.

Jeg var selv med at køre tørvene fra mosen til lagerpladsen. Der var flere der kørte. Jeg pillede de tabte tørv op og smed dem ind ad vinduet, der måtte ikke spildes noget. Efter krigen var husene ikke bedre værd end at rive ned. Det passede godsejeren godt, så de to huse blev jævnet med jorden. Så blev der også pløjemark, som kunne dyrkes under Vibygård. Så var der kun fire huse tilbage som hørte under Vibygård, det sidste Favrbjerghus samt to Polakhuse, som lå på vejen mod Veste Syv, og så Viby Mølle med bageren. Det skulle også være revet ned, så der kunne blive plads til at dyrke markerne mere rationel, men nu vågnede kommunen op, der måtte ikke rives flere boliger ned, der var boligmangel, så den gik ikke, "Granberg". Selv godsejeren prøvede, så han måtte give sig. Det sidste hus på Favrbjerg blev alligevel revet ned, men så måtte godsejeren bygge et nyt hus i hjørnet af sin mark oppe ved Syv. Det hus solgte han så med en lille have til. Jo, det var så det, 13-14 huse, som var væk for eftertiden sammen med skolesti, kirkesti samt en banebro.

Der var med huse samt gårde på Syv Holme, Kirke Syv og Øster Syv samt Gl.Viby den største samling af mennesker i Syv Sogn, selve Viby var ude på landet. Det var jernbanen, der skabte Viby. Det var ellers meningen, at stationen skulle have ligget på Vibygårds marker, men det ville godsejeren ikke, så derfor blev den flyttet ud på marken til Viby, hvor den ligger nu. Det vendte hele billedet i Syv Sogn, nu skete udviklingen ved stationen, og der kom huse langs med vejen, som senere kaldes Søndergade.

Men der var dog endnu et hus med nogle få tdl. jord ude i Birkevad, derude i det yderste hjørne af marken, det valgte Godsejer Bertelsen at sælge til Emil Mølholdt, for et symbolsk beløb, ellers havde Emil nok aldrig fået et hus.

Det er mærkeligt nu mange år efter hvor man kunne tænke sig at gå den gamle skolevej og opfriske minder om tiden der gik, det er slut for bestandig der er hverken sti, bro eller vej, det hele er minder der var engang.

Før Bertelsen købte Vibygård og satte sit præg på gården og jordene, var der en anden der havde købt Vibygård, nemlig Mejeriejer Vilhelm Petersen Tofthøj Mejeri, troede han kunne være godsejer, men det blev en for stor mundfuld, men dengang hørte Bondeskoven til, men skovningen kunne ikke give nok til at holde gården på fonde, så var der ikke andet at gøre end at sælge skoven, som sagt så gjort det gav lidt luft, men hvor længe, hvad gør man så, jo, Petersen solgte hele gården til Godsejer Bertelsen, som kunne styre det hele, og fik gården til at se ud som han ville have den, og han fik også lavet et minde om sig og sin Frue på Syv kirkegård, hvor der blev bygget et Mausoleum ind i højen på kirkegården, med egetræsdøre og jernbeslag, et evigt minde, eller til alt er glemt.

I gamle dage for ca. to menneskealdre siden hørte Øm og noget af Glim under Syv Sogn, og deres gravpladser lå forholdsvis på nordsiden af kirken, der hvor denne kæmpehøj ligger, man siger at Syv kirke ligger på to gravhøje, medens den tredje ligger ude på marken ca. 100 m. væk, man siger også Syv blev døbt Syv, fordi at der lå syv gravhøje, var er muligvis rigtig nok.

Men tilbage til Mejeribestyrer Petersen, han havde jo fået smag for store gårde, så derfor købte han Syvgården, som var en stor gård på ca. 200 tdl., det havde den fordel, at der ved den store ostefabrikation på mejeriet, gav mange hundrede liter valle hver dag, det var et godt tilskud til grise, så derfor blev der mange svin på Syvgården, og på selve Tofthøj havde han bygget store grisestalde af svæller, med flere hundrede grise, som der i sig selv lugtede meget kraftig, men når der først var kommet valle og foder gennem grisene, kunne man ikke tale om lugt, men om stank.

Jeg kan huske, når jeg kom fra Damgårdsvejen, op mellem Lakfabrikken, lugtede der af sildeolie på den ene side af vejen, og gylle på den anden side, der var ikke meget frisk luft tilbage.

Syvgården blev for stor for mejeriejer Petersen. Jeg ved ikke, om det var penge, der manglede, men så kom jordlovene, om at man kunne udstykke statshusmandsbrug. Først i trediverne, med den store arbejdsløshed, kunne landarbejdere få et stykke jord på 10-15 tdl. med statslån til billig rente på 3-4 %, så de kunne komme i gang, så derfor kunne Syvgården sælge sin udemark i Vester Syv.

Syvgården havde en stor lade ude på marken, hvor man kunne tærskes og opbevare halm og korn, det var en meget stor rød trælade, som gav hele egnen sit præg. Ellers var der ret øde med de store Syvgårdsmarker og de meget større Vibygårds marker. Der var mange, der søgte ly ved den store Syvgårdslade, selv landevejens færende folk vidste, hvor den lå. Når de borede sig ned i sådan en bunke halm. Kunne de holde kulden ude. Historien melder ikke noget om, når den var brugt en vinter og sommer, om der var lus og lopper.

Men Syvgården solgte de ca. 100 tdl. ude på Syvgårdsmarken, de blev udstykket til ca. en halv snes stykker små landbrug, det var 1934-35. Så blev der liv ude på ødemarken. Det var spændende at tage cyklen og køre ud og se, hvad der skete. Først blev laden revet ned, og der hvor laden lå, på korsvejen til Kumlehusene, Højbyhuse, Kirke Syv og Vibygård, blev der lavet vandværk, så hele udstykningen kunne få vand til at bygge med og til dyr og mennesker. Der blev bygget nogle gode og solide huse efter datidens regler, de står fint endnu. Et husmandsbrug på en 10-15 tdl. kunne snildt føde en familie på en 4-5 mennesker på en 10-15 tdl. Når der blev dyrket rationel med høns, køer og grise, kunne man se, det gik fremad. Man kan sige at de huse, som Vibygård rev ned, blev flyttet til Vester Syv. Nu er antallet af huse i det mindste blevet erstattet på anden måde, og nu 70 år efter er de for små til at leve af, det er

næsten kun hobbylandbrug. Nu skal der næsten 5-10 gange så meget jord til for at få føden.

Men sådan er det, man kan ikke følge med. Huse er moderniseret og står som tegn på den nye tid, hvor man har råd til at have det som lystejeendom, med heste og får og lignende. Men lader vi øjet gå til Kirke Syv, hvor der ikke er sket så meget, ser man huset hvor Poul Rundkvist bor, lige på hjørnet op til kirken. Der lå i gamle dage et gammelt hus hvor klokkeren boede, et hus der aldrig skulle være revet ned. Det var et klenodie i sin stil, det var et lerstampet hus med ½ m. tykke vægge af stampet ler og halm, det foregik på følgende måde: Man stillede en forskalling op, hvor man der imellem trådte ler og halm sammen. Det var et stort arbejde, men huset blev meget lunt og godt. Både stuehus og stalden skulle være fredet for eftertiden. Man sagde, det kunne have stået i ca. 200 år, det skal nok passe. De store kastanjetræer, der stod ude foran huset, skulle der to mand til for at nå rundt om stammen. Det beviste i sig selv en meget høj alder, en kulturværdi, der aldrig måtte være fjernet, men nu er alt væk, og marken til huset har kirken fået til parkeringsplads, så der er plads til mange biler.

I Kirke Syv by er der næsten de samme huse som dengang, men de er blevet moderniseret. Set mod øst til Øster Syv stopper vi ved jernbanebroen, hvor der også er fjernet et banehus med to familier, det blev kaldt for "Kanonen", hvilket fik folk til at kalde den mand der for "Kanonhans". Hvad navnet kommer af, ved jeg ikke.

På den anden side, lå der en købmandsforretning, eller på den tid en høker. Det vil sige, en høker måtte ikke handle med alt, sådan var det med de små købmænd. Bag købmanden oppe på bakken havde vi sognefogden for Syv Sogn, som var sognets øvrighed. Skulle man have kørekort, hundetegn eller lignende, skulle man til sognefoged Jens Hansen, Syv, han klarede også lægdsrullen, hvis man skulle være soldat.

Syv havde både købmand, træskomand og sognefoged, og som alle de andre også tækkemand. Valdemar Larsen boede på Mensalgård, på Klostergård boede Vilum Mortensen. I hans have lå der et hus, som Laurits Pedersen og Sørine boede i med deres fire børn. Det er også revet ned, og gården har taget det ind til have.

Så er vi næsten ude af byen. Yderst lå et husmandssted med 12 tdl., der blev jorden solgt fra, og der blev bygget en lille bydel med familiehuse til en forandring. Den sidste gård i Syv by er Svalehøjgård, hvor vores sognerådsformand boede i sin tid. Gården har fået navn efter den gamle kæmpehøj, som ligger ud til vejen, som heder Svalehøj, den er fredet med fredningssten. Det er den største af de syv høje, som byen har fået navn efter.

Vejen til Pederslyst har altid været der, i gammel tid ud over Syv Holme. Først Amagerhuset, som har fået sit navn efter en mand, der flyttede dertil fra Amager, derefter kommer Amagergården, jeg gætter på man har taget navn efter Amagerhuset, i næste hus boede Emil Steffensen, som var far til Ernst Steffensen som var vognmand i Viby. Han havde en overgang 30-40 lastvogne, men for at blive i familien, hans barnebarn Michael Steffensen har ledet folkedansen i Snoldelev som formand i ca.25 år. De har sat deres præg på egnen i flere generationer, på forskellig vis.

Sønderholm ligger lidt nede på marken, den er på ca. 25 tdl. Her boede Johs Henriksen, som på sine gamle dage blev købmand i Gl.Viby i den ene af de to købmandsforretninger, som lå der i gamle dage. Der skulle i gamle dage kun 20-25 familier til for at en købmand kunne leve. Havde man også en ko eller to og nogle høns, kartofler og grønsager og andet, så løb det rundt, selv om det var småt.

Nede i hullet, som vi sagde, lå Jens Hansen med sine 8 tdl., som han levede af, og lige oven for bakken boede min far med 9 tdl. Han kørte mælk til Andelsmejeriet i Viby, han havde mælk med på vognen fra hele Syv Holme, Øster Syv

og Kirke Syv igennem Gl.Viby med et par steder. Det var en skøn tur sådan en sommermorgen at køre gennem landskabet. Mælkekusken havde altid bud med i byen, i form af kurv med en seddel der sat fast i siden. Nogle handler hos købmanden, og nogle i brugsen, så kurven blev sat af på vejen ind til mejeriet, og på vejen hjem var den så klar, så skulle den bare sættes af ved siden af mælkejugen. Men for det meste var der en til at tage imod, og så fik man en lille sluder om vejret og andet aktuelt.

Det var jo ikke kun købmands og brugskurve der skulle holdes styr på. Mælkeemanden skulle også tage bud med til mejeriet, f.eks. en lille spand kærnemælk, eller et stykke ost, "a' den du ved nok", den blev også klaret. Andre skulle have 1 eller 2 pund smør, det lavede mejeriet til, så når det gik hjemad var alle spåndkurve på vognen. Folk kom sjældent til Viby, kun når de skulle ud at betale. Der var dog dem, der sendte en lille pung med penge, så købmand eller brugs selv tog betaling med det samme. Sådan en forretning kunne godt have travlt mellem kl. 7-9, for der kørte en halv snes mælkekuske rundt omkring f.eks. til Højby, Vester Syv, Assenløse, Dåstrup, Svendstrup, Birkede,

Troelstrup, Hegnede, Valore og Hønske, sådan hele vejen rundt i Viby. Nogle gårde var store med megen mælk.

Syv Kirke med gadekær

Der var travlt på sådan et mejeri, der skulle vejes ind, der skulle tages prøver, fedtprocenten skulle måles, og var mælken ikke førsteklases, blev der trukket i afregning. Der skulle skummes, centrifugeres, laves smør og kærnemælk. Når der ikke kom flere mælkekuske, som skulle have den varme skummetmælk med hjem til kalve og grise, begyndte osteproduktionen som en stor proces. Oste tager lang tid at lave, de lå på hylder og blev vendt rundt flere gange om ugen, nogle i flere måneder. De lavede en god ost. Efter ost bliver der valle, som de store svineavlere selv hentede i træ-tønder eller junger.

Under krigen, da man ikke kunne få smør, fandt mejeriet ud af, at man kunne si vallen, for der var små smørklumpe i. Der kunne blive 1 eller 2 kg. om dagen, det blev kaldt vallesmør, som det smagte af. Men under krigen kunne alt spises. Det var så små portioner, så mælkekusken og mejerister købte det for små penge, men alle var glade for et pund vallesmør, som ikke var lurmærket. Da krigen var slut var vallesmørret også slut, nu fik grisene det igen, som de altid havde fået.

Sådan er det jo. Under krigen fik vi også kaffe, lavet af brændt byg, det sluttede også, da vi fik kaffe. Det var et stort fremskridt, da vi fik vej forbi Damgården, selv om det var grus og skærvevej. Siden hen kom der asfalt på, det var vild luksus, nu punkterede cykler og biler næsten aldrig mere.

På Syv Holme er jordloden blevet større, far havde 9 tdl. og efter nogle år købte han 11 tdl. Fra Pederslyst, som de havde som udmark. Efter nogle år da min far gik på folkepension, solgte han 20 tdl. til naboen som havde 8 tdl. Det var yngre mennesker, og huset blev solgt med ca. 1000 kvadratmeter jord. På den måde bliver huset liggende som beboelse uden ret megen jord, så landskabet bliver stort set det samme som før. Der var tre steder endnu.

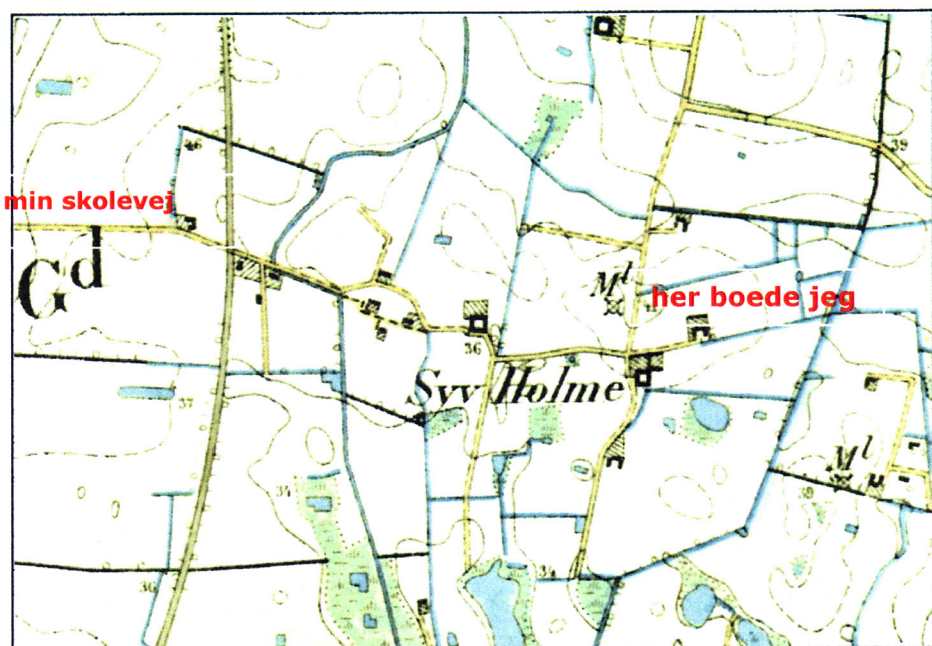
Det ene lå bag Holmegården og havde 7 tdl., de er nu lagt sammen med de før nævnte, så nu har stedet på 8 tdl. ialt ca. 35 tdl. og et stort svinehold i forhold til de 35 tdl..

Det er rart for mig at se, at alle husene ligger der endnu, og at det ikke er gået som på Vibygård, at de blev revet ned, og veje og stier jævnet med jorden.

Jeg kunne tænke mig at gå en tur på min gamle skolesti, men det er drømme som ikke kan virkeliggøres, for alt er for evigt væk, der er kun minder tilbage, og disse minder kommer aldrig igen.

Roekarle på Vibygård, det er min far Peder Ludvig Christensen til venstre

Her ses Vibygårds heste og ansatte

Forfatter: Fhv. Isenkræmmer Poul Christensen, Viby

*Udgivet af Ramsø Lokalhistoriske Forening
november 2007*